

maktub

Liliana Trif & Ioan Grigoraș

mă recunosc
după felul în care îmi străbați carnea ca un curent puternic
stau îngenunchiată
în mijlocul oceanului de nisip
pe un covor persan
suspendat de valul circumspect al timpului

în moschee se face rugăciunea de seară
vocea imamului străbate aerul până aici
vălul îmi acoperă fața
dar ochii te caută pretutindeni

damascul
ce amestec straniu de dragoste și mirodenii
la ora când onixul ochilor mei e mai tăios ca o spadă de argint
unde ești
întârziere de neliniști
nu știi că pe plajele sufletului meu
au eșuat visele

vino
ajută-mă să le adun
devino realitatea mea

te recunosc
după tălpile tatuate cu săruturi verzi
după cireșele de mai
pe care le aninam cercei la ferestrele sufletului
să nu mă uiți
să nu te uit
să ne transformăm amândoi în acolade ale timpului nud

deșertul e plin de morgane
de culoarea nisipului
a vântului
niciuna ca tine
despletită și tandră
dogorător de răcoroasă
cu ochii adânci ca groapa marianelor

simt vibrând literele din coran
buzele tale le dau formă și sens
știu că ești imamul venit să-mi îmbrace moscheea inimii în damasc

dacă închid ochii te văd
alergi desculță pe valurile nesfârșite de nisip
în urma ta răsar flori de mirt
sub bolțile timpului

sunt lângă tine
putem împlini miracolul de a ne pierde unul în celălalt
fără a ne mai regăsi vreodată

* maktub = așa a fost scris

liliana trif & ioan grigoraș